

først er klar, vente, at der anvendes andre Midler end de årlige Indtægter; der er Kassebeholdningen — ja, det er jo den, vi tale om, den er der naturligvis — der er Laan, og der er endelig Indkomststat. Jeg skal ikke dvæle ved de to første Anvisninger, thi den høitærede Finanzminister har omtalt dette paa en saa syldig Maade, at jeg ikke skal forsøge paa at sige Noget dertil, men med Hensyn til Indkomststaten kan jeg ikke Andet end minde om, at man kan være enig om en Indkomststat og dog være høist uenig. Det ærede Medlem spjæde til ganske i Forbigaaende, da han nævnte Indkomststat: som f. Ex. den, vi sidst vedtog. Den var jo iøvrigt ikke noget Vidunder af Fulbendthed, men Herregud, det var dog en Indkomststat, og vi have den staaende her, men jeg vil gjøre det ærede Medlem opmærksom paa, at bliver det Spørgsmaal om Indkomststat, er der Andre, der ville sige: ja f. Ex., og saa nævne noget helt Andet. Jeg vil nævne, at den Indkomststatelov, som man med Længsel ser hen til nu, maa have et helt andet Indhold, en ftigende Skala, men jeg har ikke i, hvad jeg har hørt, set nogen nærmere Forklaring af, hvor Grænsen for Stigningen skal være, eller hvor rask Stigningen skal foregaa, og maasse bliver der andre vigtige Momenter at tage Hensyn til, naar det kommer dertil, at vi skulle vedtage en Indkomststatelov. Denne Anvisning uden videre anser jeg derfor ikke for meget brugbar. Jeg vil ikke undlade at fremhæve de Betæneligheder, som kunne rejse sig, just naar man skalde anvende denne Udvæi, og det er Betæneligheder, som man maa være forberedt paa, fordi de allerede for længe siden ere antydede. De, der derfor mene, at Kompensationen har sine gode Sider, have ret gode Grunde at støtte sig til. I Modsetning nu imidlertid til den Fremgangsmaade, som det ærede Medlem har betegnet ved det oplæste Stykke af sit Foredrag, skildrer det ærede Medlem saa, hvorledes man skalde gaa frem, naar man vilde føre en vigtig Sag igennem. Man maa først, siger det ærede Medlem, overbevise Folk. Vanskelighederne er der, saalænge man ikke kan overbevise Modstanderne om disse Udgifters Nødtighed — det er forskellige Udgifter, det ærede Medlem taler om — om de forskellige Formaalets forskellige Natur; andersteds opsamler man ikke Kapital, men der forbereder man Sagen paa den Maade, og saa vil man finde, at det ofte gaar med en overraskende Lethed. Ja, dersom Sagerne hos os snart kunde gaa med Lethed, vilde man kunne spare Tillæget „overraskende“, thi Overraskelsen vilde saa komme ganske af sig selv. Jeg vil imidlertid gjøre opmærksom paa, at vi ikke have haft Meget af Lethed under det nuværende Ministerium, der dog har søgt at gaa Overbevisningens Vei, vi havde det heller ikke under dets Forgænger, der gik samme Vei, og jeg tror, Ingen vil negte, at Veien var

trang nok for dets Forgænger, uagtet det utvivlsomt ogsaa søgte at gaa Overbevisningens Vei. Det er nemlig stundom vanskeligt at overtøye en Modstander; man kan møde Hindringer ganske pludselig, som man ikke let kunde være forberedt paa. Der hænder ofte Noget i politiske Samtaler, der ligner det, som tildrager sig, naar man udværler Lanter om religiøse Spørgsmaal; pludselig afbryder den ene Part Foredraget og spørger: hvad mener du om det eller det Hovedpunkt, hvilket er dit Standpunkt her? Og med Besvarelsen af dette Spørgsmaal er saa implicite hele Sagen afgjort! Dersom vi nu under vore Forhold søgte at gennemføre Noget ad Overbevisningens Vei, hvorledes stiller det sig da? Lad mig nævne et Exempel. Der er ikke, tror jeg, noget Mennefte, der har negtet, at Lærernes Lønninger ved de lærde Skoler, der ere bestemte i 1855, ere utilbørlig lave, og at det er i høi Grad paatrængende, at der sker en Forandring heri. Vi hørte det jo i forrige Samling; Overbevisningen var der, men hvad kom der ud deraf? Vi have hørt det Samme i denne Samling. Jeg gjentager det, Overbevisningen er der, og gid jeg ikke maa spaa feil, naar jeg siger, at det er tvivlsomt, hvad der kommer ud deraf. Svort ligger da det? Ja, det ligger deri, at der for Diebliffet er et Spørgsmaal, der behersker hele Situationen, og det Spørgsmaal er dette: Ja, hvad mener du om Parlamentarismen og navnlig om Parlamentarismen i den Forstand, som vi nu Alle ofte nok have hørt den omtale? Indtil dette Spørgsmaal er besvaret, vil det kun være af betinget Nytte at gaa Overbevisningens Vei. Man maa, hvis man vil være retfærdig, ikke badle den, der søger at gaa Overbevisningens Vei uden at naae noget Resultat, men man maa retfærdig mindes, at der er et Hovedspørgsmaal, som skal besvares, og at man vanskelig vil kunne tale om Lethed eller nogen overraskende Lethed i Sagernes Gang, før dette er besvaret. Naar derfor det ærede Medlem i sit Foredrag ganske har set bort fra dette i Diebliffet saa vigtige Spørgsmaal, saa kan jeg ikke Andet end slutte med en Beslagelse over, at det ærede Medlems Foredrag i dette Tilfælde ikke har havt den veiledende Karakter, som vi ellers Alle er saa villige til at finde i det ærede Medlems Foredrag.

Krieger: Efter min Opfattelse vil den praktiske Behandling af de Spørgsmaal, som det ærede Medlem kom ind paa, idet han væsentligt holdt sig til et Foredrag, jeg for flere Dage siden har holdt, først komme frem, naar denne Sag, efter at være behandlet her i Thinget, og derpaa er kommet til Folkethinget og er bleven behandlet der, maatte vende tilbage til os — først da faar det Spørgsmaal, som det ærede Medlem omtalte, Kompensationsspørgsmaalet, en saadan praktisk Form, at Sagen kan saa at sige bringes